

A hitnek kipróbálttá kell lennie

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2023. január 22-én

Lukács 18, 1-8: „Jézus arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk. Így szólt: az egyik városban volt egy bíró, aki Istent nem félte, az embereket pedig nem becsülte. Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben! Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm, mégis mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül. Azután így szólt az Úr: halljátok mit mond a hamis bíró. Vajon Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket? Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”

Zsidók 11,1-2: „a hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek. Hit által értjük meg, hogy a világot Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható.”

Ebben a fejezetben így kezdődnek az igeversek: *hit által*. És a 6. vers így szól: „hit nélkül pedig senki nem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy Ő van, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.”

Sokszor hallottam egyeseket így szólani, hogy nincs hitük. De azt mondtam magamban, hogy azok, akik így beszélnek, nem tudják, mit jelent a hit. Nem tőlem származik, amit most mondok, hanem egy testvér mondta: „a hit olyan, mint amikor kiveted a horgonyt, és ha kivetted, akkor el kell, hogy jusson valahova, amibe bele kapaszkodhat és ami megtartja.” A horgonyt nem a csónakba dobjuk. A hitet nem találhatod meg saját magadban, mert nem benned van. A hit Őbenne van.

Zsidók 12,1-2: „ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek ekkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.” Tehát a hit azt jelenti, hogy Jézusra nézünk. Nézz Őrá! Az Ő igéin elmélkedj. Ne önmagadban keresd és találd meg a hitet, mert a hit Őbenne van. Ha látni akarsz valamit, el kell tekintened a körülötted levő dolgokról, és Őrá kell nézned. Csak ha Őrá tekintesz, akkor látod, hogy van hited. De a hit olyan, mint egy mustármag, ahogy az Úr mondja: „ha annyi hitetek lenne, mint egy mustármag.” Ez a mustármag nagyon kicsi, nem olyan, mint itt a kereskedelemben. A valóságban ez a mustármag olyan kicsi, hogy nem tudjuk a kezünkbe venni. Én láttam Izráelben.

Kezdetben, hallva az evangéliumot, egyszerűen történik valami benned, és hallva, hogy mit tett az Úr érted, a te horgonyod Őbelé kapaszkodik: látod, hogy mit tett Ő érted, meglátod, hogy Ő meghalt a bűneidért, Ő megfizette a váltságodat, az Ő vére kifolyt a te bűneid bocsánatáért, és ezek a valóságok egyszerűen a tied lesznek. Mikor az Úr Jézus azt mondta, hogy hetvenszer hétszer kell megbocsátani, akkor ez felfedte a szívüket, megvizsgálta őket, és azt mondták: növeld a mi hitünket. És Ő azt mondta nekik: „ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: szakadj ki gyökerestől és gyökerezz meg a tengerben – az engedelmességednek.” Ez azt jelenti, hogy a hit lehetetlen dolgokat képes tenni, és növekednie kell. De hogy tud növekedni ez a hit?

1Péter 1,6-7: „ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, a dicsőségre és a tisztességre.”

A hitnek kipróbálttá kell lennie. Az Úr két módon teszteli le a mi hitünket. Az egyik, amiről a Biblia azt mondja: „senki ne mondja, amikor kísértésbe jut: Isten kísért engem, mert Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal” (Jak 1,13). Tehát, a kísértéseknek, amik jönnek, amelyek a gonosz provokációi, az a céljuk, hogy megerősítsék a mi hitünket; hogy a hitünk növekedjen és meg legyen tisztítva a magunkban való bizakodás salakjától. Mondjuk, hogy hiszünk, de az Úr jön és megpróbál, és különböző módon letesztel minket, és ennek a tesztelésnek a célja az, hogy a mi hitünk megerősödjön. Akkor is, mikor megkísértetünk. Miért van ez? Mi azt mondjuk, hogy nem voltunk figyelmesek. Nem ezért van. Megkísértetel, mert az Úr engedi, hogy valami az életedből napvilágra kerüljön, hogy meglásd, mi van benned, hogy Ő kezelésbe vegye azt a dolgot. Nem azért, mert te figyelmetlen voltál. Bármilyen figyelmes is lennél, a gonosz mindenféle dologgal jön és megkísért, hogy elbukj. És az Úr munkálkodni fog az életedben, hogy kezelje a dolgodat, amelyek ott vannak a te bűnös természetben, és nagyon könnyen felszínre jönnek. De valahányszor meg leszel próbálva, meg leszel kísértve, akkor a te hited egyre jobban fog növekedni.

Tudjuk a Mózes első könyvéből, hogy Isten hogyan próbálta meg Ábrahámot. Mikor Isten megpróbálta Ábrahámot, azzal a gondolattal tette ezt, hogy felszínre kerüljön az, amit Ő már munkált az életében. Ismerjük ezt a történetet.

1Mózes 22,7-9: „egyszer csak Izsák megszólította apját, Ábrahámot: apám! Ő ezt felelte: itt vagyok, fiam. Izsák megkérdezte: itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, elrendezte rajta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére.”

El tudjuk képzelni ezt? Izsák már nem volt annyira kisgyermek, hogy ne tudott volna ellenszegülni ebben a dologban, de ahogy itt látjuk, Izsák egyáltalán nem állt ellen.

10-12. versek: „de amint kinyújtotta Ábrahám a kezét és megfogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az Úr angyala az égből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: itt vagyok. Az angyal így szólt: ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.”

Ha a saját szavaimmal fejezném ki Istennek ezt a közbelépését, azt mondanám: Elég, már látom! Az ő hite meg volt próbálva. Testvérek, senkinek sincs hite csak úgy, anélkül, hogy meg ne lenne próbálva. A hit meg kell, hogy legyen tisztítva, és próbákon kell átmennie ahhoz, hogy a te horgonyod nagyon erősen kapaszkodjon Abba, Aki bement a kárpiton túl (lásd Zsid 10,19-22).

1Mózes 15,1-6: „ezek után az események után így szólt az Úr Ábrámhoz látomásban: ne félj, Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. De Ábrám ezt mondta: ó, Uram, Uram! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer öröklí. Nem adtál nekem utódot - mondta Ábrám - ezért egy házamnál született szolga lesz az örökösöm. Ám ekkor így szólt hozzá az Úr: nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni, majd kivezette az Úr és azt mondta: tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Ennyi utódod lesz! - mondta. Ábrám hit az Úrnak, és ő ezt számította be neki igazságul.”

Mi azt mondanánk: ez nagyon jó! Ábrahám megértette! Valóságos volt az, amit ő mondott, hogy hitt? Igen, valóságos volt.

1Mózes 17, 1-2: „amikor Ábrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Ábrámnak az Úr, és ezt mondta neki: én vagyok a Mindenható Isten. Járj színem előtt, és légy feddhetetlen! Megajándékozlak szövetségemmel, és nagyon-nagyon megszorítom utódaidat [...] nem neveznek többé Ábrámnak, hanem Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává teszek.” És Isten ígéreteket adott neki.

15. vers: „azután ezt mondta Isten Ábrahámnak: Szárajt, a feleségedet ne nevezd többé Szárajnak, hanem Sára legyen a neve.” Száráj csak az ő számára volt. Isten nem akarja, hogy csak a magad számára legyél, hanem a környezeted számára.

16-22: „mert megáldom őt, sőt fiút adok neked általa, megáldom őt, és népek támadnak belőle, népek királyai származnak tőle. Ábrahám ekkor arcra borult, de nevetett, ezt gondolta magában: százesztendő embernek lehet-e gyermeke? Vagy Sára kilencvenéves létére szülhet-e? És ezt mondta Ábrahám az Istennek: bárcsak Izmáel életét oltalmaznád! De Isten ezt mondta: nem! Sára, a feleséged szül neked fiat, akit Izsáknak fogsz nevezni. Szövetségre lépek vele is, örök szövetségre, megutódaival is. Izmáel dolgában is meghallgatlak, megáldom őt, és nagyon-nagyon megszorítom és megsokasítom utódaidat. Tizenkét fejedelmet fog nemzeni, és nagy néppé teszem. De szövetségre csak Izsákkal lépek, akit Sára egy esztendő múlva szül neked. Miután Isten mindezeket elmondta, eltávozott Ábrahámtól.”

Tudjátok, mi történt Ábrahámmal? Ábrahám valóban hitt. Az ő hite ki lett próbálva. Tizennégy év várákozás után, tizennégy év kétségkedés után, tudjuk, hogy megszületett Izsák. Ábrahám nem magának élt, ő Istennek élt. Ő örökös akart, mert az örökösnek kellett tovább vinnie Isten tervét. Ábrahám nem magának élt, és mégis az ő hitének meg kellett próbáltatnia. És reménykedve, minden reménység ellenére hitt, mikor Isten szólt hozzá, és várt. Mikor az Újszövetségben fel van jegyezve ez a történet, nincs szó arról, hogy Ábrahám nevetett, vagy hogy miért nevetett Sára, hogy idős korban fiat szül. Az Úr számára lehet valami lehetetlen vagy nehéz?

1Mózes 18,12-15: „Sára nevetett magában, és azt mondta: miután megvénültem, lehet-e még gyönyörben részem? Meg az uram is öreg! De az Úr megkérdezte Ábrahámot: miért nevetett Sára, és miért mondta: ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? Van-e valami lehetetlen az Úr számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. Sára azonban tagadta: nem nevettem! – mondta, mert félt. Az Úr azonban így szólt: de bizony neveltél!”

És így lassan-lassan mindenféle helyzet által az Úr közeledett hozzájuk, és az ő hitük meg lett tisztítva. A hit drágább a veszendő aranynál, de tűz által kell kipróbálttá lennie. Testvérek, a mi hitünknek, ami drágább az aranynál, tűz által kell megpróbáltatnia. De ne magunkra nézzünk, ne vizsgálgassuk magunkat, ne hasonlítgassuk magunkat, ne magunkra gondoljunk, hanem nézzünk Arra, Aki a mi hitünk fejedelme és bevégzője. Az Úr legyen irgalmas hozzánk és munkálkodjon a mi életünkben. Ámen.

A bibliai idézetek [A Magyar Biblia Tanács fordítása](#) szerint valók.